

Μόνη Αντιπολίτευση ο διαρκής αγωνιστικός εκβιασμός του κινήματος

Λίγους μήνες μετά τις εκλογές και οι δύο «μονομάχοι», η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, δείχνουν εξουθενωμένοι. Η ΝΔ του Καραμανλή ήρθε στην κυβέρνηση έχοντας ως πολιτικό σύνθημα την ηθική, τη διαφάνεια, την αντιμετώπιση της διαφθοράς. Στα τέσσερα χρόνια της διακυβέρνησής της, η δημοσιότητα κατακλύζεται από την αποφορά των σκανδάλων. Ανάλογη βέβαια, ήταν η κατάσταση και επί ΠΑΣΟΚ. Αναλυτές και δημοσιογράφοι μιλούν για πολιτική αδυναμία του δικομματισμού, ενώ η Ντ. Μπακογιάννη διέγινε πολιτική κρίση. Η αιτία γι' αυτή τη δίδυμη αδυναμία δεν βρίσκεται στα όργανα του υπουργείου Πολιτισμού, τόσο στην περίοδο του αντ' Αυτού Ζαχόπουλου, όσο και νωρίτερα του Βενιζέλου.

Οι αιτίες δεν μπορούν να αναζητηθούν σε πρόσωπα. Βρίσκονται στο γεγονός ότι ο πλούτος που έχει κλαπεί από τους εργαζόμενους που τον παράγουν, αποκτά τεράστιες διαστάσεις και η λογική του καπιταλισμού - καζίνο φτάνει σε ακραία όρια. Το πολιτικό εποικοδόμημα κλονίζεται από βαθύτερες κοινωνικές διεργασίες, και αυτό επιδρά και στους δύο πυλώνες του δικομματισμού. **Το κράτος διαπλέκεται άμεσα με συγκεκριμένα μονοπωλιακά συγκροτήματα μέσω των ιδιωτικοποιήσεων, των Συμπράξεων Δημοσίου & Ιδιωτικού Τομέα, της εκχώρησης τομέων κοινωνικής πολιτικής στο κεφάλαιο.**

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, **όλο και περισσότερο αναπτύσσονται άμεσες σχέσεις συναλλαγής και εξάρτησης μεταξύ πολιτικών και επιχειρηματιών.** Η σχέση δύναμης μεταξύ του πολιτικού προσωπικού και των καπιταλιστών αλλάζει σε βάρος των πρώτων. Τα αστικά κόμματα, χωρίς όραμα ελκυστικό για την κοινωνία, επιχειρούν απλώς να προωθήσουν την αντιλαϊκή επίθεση και βουλιάζουν στη διαφθορά.

Στο βαλτώδες έδαφος των σκανδάλων και των κοινωνικοπολιτικών τριγμών, η «ανεξάρτητη» Δικαιοσύνη αποκτά ρόλο κλειδί για τους εμπλεκόμενους. Από τη μια πλευρά, συγκαλύπτει σκανδαλώδεις παρανομίες ή σφραγίζει δικαιοδοτικά τη νίκη του εκάστοτε επικυρίαρχου στον ενδοεπιχειρηματικό ή ενδοαστικό πολιτικό ανταγωνισμό. Από την άλλη, εξασφαλίζει παγίως την προώθηση των αντιλαϊκών μέτρων καταστέλλοντας τις αντιδράσεις των εργαζομένων, κηρύσσοντας τις απεργίες παράνομες, νόμιμες τις εκατοντάδες απολύσεις συμβασιούχων ή μη, αλλάζοντας άρδην τη νομολογία όταν το απαιτεί η πολιτική συγκυρία. Πεδίον δόξης λαμπρόν δε, έχουν αποτελέσει για τη «Δικαιοσύνη» τα δημοκρατικά δικαιώματα και οι ελευθερίες, μια που επάξια ανταγωνίζεται την αστυνομία σε παραβιάσεις συνταγματικών διατάξεων και δικονομικών κανόνων που ενσωματώνουν ατομικά και συλλογικά δικαιώματα των, εκ των προτέρων πια, υπόπτων πολιτών.

Η κυβέρνηση Καραμανλή, στην προσπάθειά της να ανακτήσει την εμπιστοσύνη των κυρίαρχων κέντρων εξουσίας και να παρατείνει τη διακυβέρνησή της, γίνεται πιο επικίνδυνη. Επιδιώκει να προωθήσει ταχύτατα την αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση και τα υπόλοιπα αντιλαϊκά μέτρα (ιδιωτικοποιήσεις, λιτότητα, ελαστικοποίηση της εργασίας, επιχειρηματική παιδεία κ.α.) υποσχόμενη ακόμη μεγαλύτερη αύξηση κερδών για τους επιχειρηματικούς ομίλους που τη στηρίζουν.

Αρωγός στην πολιτική της κυβέρνησης, η υποτιθέμενη αντιπολίτευση του ΠΑΣΟΚ, το οποίο,

έχοντας τις ίδιες πολιτικές θέσεις και στοχεύσεις, αδυνατεί να εκφράσει, έστω και στοιχειωδώς, τη λαϊκή δυσαρέσκεια. Γι' αυτό και μετά και την επανεκλογή του αρχηγού, είναι σε χειρότερη κατάσταση ακόμα και πριν από την εκλογική ήττα του.

Η αγορά και ο άκρατος ανταγωνισμός, η εμπορευματοποίηση δηλ. κάθε κοινωνικής ανάγκης αλλά και δυνατότητας, αποτελούν τις βασικές ιδεολογικές σταθερές των δύο κομμάτων εξουσίας, τα οποία, όπως άριστα δηλώνει ο κοινός τους εκπρόσωπος Κ. Μητσοτάκης, «θα έπρεπε να συνεργαστούν αφού ακολουθούν και τα δύο ευρωπαϊκή πολιτική». Όπου βέβαια, ευρωπαϊκή θεωρείται η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της αποθέωσης του ακραίου ανταγωνισμού και της κερδοφορίας των επιχειρήσεων, σε βάρος κάθε κοινωνικής ανάγκης και δικαιώματος της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Αυτές όμως οι ιδεολογικές σταθερές αντιμετωπίζουν ολοένα και μεγαλύτερη αμφισβήτηση από την κοινωνία.

Το μετεκλογικό σκηνικό σφραγίζεται από την τάση όξυνσης των ταξικών αντιθέσεων και των αντιφάσεων του πολιτικού συστήματος. Από τη μια, το κεφάλαιο πιέζει για την αποφασιστική προώθηση, εφαρμογή και ολοκλήρωση των αντιδραστικών "μεταρρυθμίσεων", από την άλλη οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα, μετρούν ήδη σημαντική χειροτέρευση του βιοτικού τους επιπέδου και δεν φαίνεται ότι θα δεχθούν αδιαμαρτύρητα την παραπέρα συρρίκνωση των δικαιωμάτων τους.

Η ανερχόμενη τάση των κοινωνικών αγώνων, όπως εκφράστηκε και στον απεργιακό σεισμό της 12η Δεκέμβρη και η αυξανόμενη πολιτική διαφοροποίηση φέρνουν στο πολιτικό προσκήνιο την αντιφατική τάση ευρύτερων μαζών για σύγκρουση με την κυρίαρχη πολιτική. Μια τάση που εκφράζεται με την παλινδρομική κίνηση των αγώνων, με τις πλημμύρες και τις αμπώτηδες του κινήματος που αναστατώνουν το πολιτικό σκηνικό τα τελευταία χρόνια, όσο και αν δεν αγκαλιάζουν ακόμα μεγάλα τμήματα της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Στο διαμορφούμενο πολιτικό σκηνικό υπάρχουν νέες αναβαθμισμένες δυνατότητες για νικηφόρους αγώνες, γεγονός που ήδη τροφοδοτεί μια νέα δυναμική. Πρόκειται για ένα νέο στοιχείο, ικανό να στιγματίσει ή ακόμη και να καθορίσει τους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς.

Το γεγονός αυτό υποχρεώνει σε μικρότερες ή μεγαλύτερες αναπροσαρμογές, εντός του αστικού πολιτικού συστήματος, για να ενσωματωθεί η από τα αριστερά κριτική των εργαζομένων. Κατά συνέπεια, το βασικό ερώτημα είναι αν το συγκεκριμένο πολιτικό σκηνικό θα αναπλαστεί ή θα ανατραπεί και αν η Αριστερά θα παίξει σταθεροποιητικό ή ανατρεπτικό ρόλο. Άρα για ποιά Αριστερά μιλάμε;

Αριστερά της διαχείρισης, της κυβερνητικής συμμετοχής, της εναλλακτικής λύσης εντός του συστήματος, ενός νέου '89, ή Αριστερά της ανατροπής, των νικηφόρων αγώνων, της μαχητικής λαϊκής αντιπολίτευσης, της πλήρους ανεξαρτησίας και αντιπαλότητας σε ΝΔ ΠΑΣΟΚ και Ευρωπαϊκή Ένωση, και της επαναστατικής διεξόδου;

Απέναντι στις νέες αυτές προκλήσεις και δυνατότητες η εντός του κοινοβουλίου Αριστερά παραμένει ανεπαρκής.

Ο Συνασπισμός παρεμβαίνει με σκοπό να «ληφθεί υπ' όψη» στις επερχόμενες πολιτικές διεργασίες. Δεν θέτει θέμα ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής, αλλά των κοινοβουλευτικών συσχετισμών. Οι

□ ουτοπικές λογικές του εκδημοκρατισμού της Ε.Ε, και ενός «δημοκρατικού σοσιαλισμού» χωρίς σοσιαλισμό δεν κρύβονται. Εξ ου και η συμπερίληψη του ΠΑΣΟΚ στη «δημοκρατική αντιπολίτευση», μαζί με το ΚΚΕ και τον ΣΥΡΙΖΑ. □ Από την άλλη πλευρά, το ΚΚΕ δεν θέτει σαν πολιτικό στόχο της πάλης του κινήματος την ανατροπή της πολιτικής της κυβέρνησης και της Ε.Ε. στα βασικά της μέτωπα και συνολικά. Διασπά την αναγκαία τάξική ενότητα στη βάση των εργαζομένων και □ αρνείται τη νικηφόρα προοπτική των κοινωνικών αγώνων, προβάλλοντας ως μοναδική λύση, την εκλογική του ενίσχυση.□

Σημαντική αδυναμία για την ανατροπή του κοινωνικοπολιτικού σκηνικού, αποτελεί η έλλειψη ενός συγκροτημένου ριζοσπαστικού αντικαπιταλιστικού ρεύματος στο κεντρικό πολιτικό πεδίο. Παρά ταύτα, η παρέμβαση της ριζοσπαστικής αριστεράς στους κοινωνικούς και επαγγελματικούς χώρους, σε φοιτητικούς και επαγγελματικούς συλλόγους και σωματεία, όλο το προηγούμενο διάστημα, σφράγισε τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις που προηγήθηκαν.□ Αναδεικνύεται έτσι σήμερα□ η δυνατότητα ανάπτυξης νικηφόρων αγώνων και η δημιουργία ενός κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος λαϊκής αντιπολίτευσης. Ένα ρεύμα ικανό να αποκρούσει μέτρα, να πετύχει υλικές κατακτήσεις υπέρ των εργαζομένων και να διαμορφώσει συνθήκες για μια συνολική αντεπίθεση. **Έναν διαρκή πολιτικό και αγωνιστικό εκβιασμό του κινήματος των εργαζομένων και της ανεξάρτητης εργατικής πολιτικής, □ με σκοπό την ήττα της κυρίαρχης πολιτικής και την ανατροπή των συσχετισμών σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, από τη σκοπιά της πλήρους κοινωνικής απελευθέρωσης.**